

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

Редакція й Адміністрація:
Львів, Ринок Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції 246-46
Телефон Адміністрації 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504 080.
"Банку Чеських Лесів"
Прага "Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
місячно (з книжкою) . 3.00 зол.
чвертьрічно 15.00 "
піврічно 30.00 "
річно 60.00 "
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕ.
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 1.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ Б-КИ "ДІЛО" В ОБЕМІ 10-15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Справа вивласнення „Українського Городу“.

Центральний Кооперативний Банк „Центробанк“, як табулярний власник і Т-во „Сокол-Батько“, як фактичний посідач „Українського Городу“ (площі Сокола-Батька) у Львові, ді-
стали дня 14. травня 1938. р. від Львівського
Воеводи письмо такого змісту:

Wojewoda Lwowski. L. OA. 36/43 ex 1938.
We Lwowie, dnia 10. maja 1938.

Zajęcie na stałe gruntów,
z użytkowanych przez Tow. Gimn.
„Sokół-Batko“: we Lwowie.

Do
Towarzystwa Gimn. Sportowego „Sokół-Batko“
we Lwowie,
ul. Ruska 20.

Dowództwo Okręgu Korpusu Nr. VI. we
Lwowie przedstawiło wniosek na wywłaszczenie
gruntów, położonych w gminie kat. Lwów na cele
ochrony Państwa.

Wskutek tego wniosku wszczynają Urząd Wo-
jewódzki, na podstawie art. 12 § 1, oraz art. 55
§ 2 rozporz. Prez. Rz. P. z 24/9 1934 r. o prawie
o postępowaniu wywłaszczeniowym (D. Z. U. P.
Nr. 86, poz. 776) — postępowanie wywłaszcze-

Plan sytuacyjny wraz z załącznikami wyło-
żony jest do przejrzania w lokalu tut. Zarządu
Miejskiego (Rynek w okresie dni 7 (art. 56 (1)
postęp. wywłaszczej.) i w tym też terminie wolno
Zarządowi Towarzystwa... zgłaszać wnioski lub
sprzeciw, które należy wnieść na ręce P. Prezy-
denta m. Lwowa.

Wojewoda:
Alfred Bityk.

Всім за цим „Центробанк“ і „Сокол-Батько“
внесли в законному речинці обширний спротив
проти плянованого вивласнення ґрунтів, що
складаються на площу „Сокола-Батька“, такого
змісту:

Рішення Воеводи оспоруємо з мотивів
формальних і мериторичних, зокрема:

1) На думку заінтересованих призначення
цих ґрунтів під будову плянованих об'єктів не
має законом вимаганих ознак безпосередньої
конечности для оборони Держави, а радше має
посередньо служити для військових цілей.

2) На основі залученої до спротиву ситуа-
ційної мапки виходить ясно, що в найближчій
сусідстві площі „Сокола-Батька“ знаходиться ці-
лий ряд незабудованих ґрунтів власности міста
Львова, що не тільки, а кільканазіть разів пере-
вищують величиною площу „Сокола-Батька“ і
які можуть бути таксамо добре ужиті до намі-
реної цілі.

3) Українська Нація, як фактичний власник
площі (бо вона закуплена з дрібних жертв ці-
лого Народу впродовж десятиліт), не може
зрештешувати з однією тіловиховної площі у
Львові, в яку вложено не тільки великий мате-
ріальний вклад, але теж народний сентимент, що
має пам'яткове значіння.

(Повний зміст спротиву помістимо з техніч-
них причин у черговому числі нашого часо-
пису).

Незалежно від цього делегати „Сокола-
Батька“ і Парляментарної Репрезентації явилися
особисто дня 20. травня ц. р. у п. воеводи Білі-
ка та засували це представлення устно з прось-
бою припинити вивласнювальні кроки. Крім цього
заінтересовані роблять заходи в справі авдієн-
ції в цій справі у найвищих державних чинників.

КОМУНІКАТ.

У зв'язку з започаткованою процедурою
щодо вивласнення площі „Сокола-Батька“ у
Львові визнаємо і поручаємо всьому Сокольству
задержати якнайбільший спокій і рівновагу
духа.

Доручаємо У НАШОМУ ВЛАСНОМУ ІНТЕ-
РЕСІ поводитися, в обличчі того факту, мушно
та достойно, так як це наказує здоровий розум
та інтерес цілого Народу, а не хвиливі почуван-
ня одиниць чи гуртів.

Домагаємося повного довіря в тому нап'ря-
мі, що Старшина „Сокола-Батька“ ужене всіх
заходів, що стоять до її розпорядности, щоб
задержати осьній наш скарб за нами, а від
всього Сокольства і Громадянства очікуємо в
цьому напрямі всесторонньої підтримки в межах
обов'язуючих законів.

Г а р а з д !

СТАРШИНА „СОКОЛА-БАТЬКА“

У Львові, дня 20. травня 1938 р.

ЦЕНТРАЛЬНА Малопольська Каса Ощадности У ЛЬВОВІ

(раніше Галицька Каса Ощадности)

Найстарша ощаднастанова установа заснована в 1843 р.
Влада ощадности з гарантією держави.
Розуми великі. — Рахунки біжучі. — Дисконт ремес. —
Повний вексель і гіпотечні. — Купно, продаж. —
Львівські вексельні папери. — Інкасо. — Депозити.

РЕЗЕРВИ 5,668.000 ЗОЛ.

Обсяг діяльности — підля Галичини.
Закісний капітал — П. К. О. 500.198.

Висшею цілю заїęcia на стаіе на rzecz Skarbu
Państwa (Dowództwa Okręgu Korpusu nr. VI. we
Lwowie), na cele obrony Państwa następujących
parcel gr. położonych we Lwowie, Dzielnica I.
przy ul. Strzykowskiej l. 45, objętych whl. 737, I.
zawierających własność zarejestrowanego stowa-
rzystwa „Krajowy Sojusz Kredytowy“, a użyt-
kowanych przez Towarzystwo Gimn. Sportowe
„Sokół-Batko“ we Lwowie:

1 kt. 1775/1 o powierzchni	45 a 32 m ²
1 kt. 1777/1 o powierzchni	27 a 15 m ²
1 kt. 1780/3 o powierzchni	9 a 38 m ²
1 kt. 1784/2 o powierzchni	1 a 80 m ²
1 kt. 1786/1 o powierzchni	87 a 63 m ²
1 kt. 2025/1 o powierzchni	71 a 30 m ²
1 kt. 2026 o powierzchni	98 a 01 m ²
1 kt. 2027 o powierzchni	48 a 34 m ²
1 kt. 2032 o powierzchni	1 ha 27 a 86 m ²
1 kt. 2345/3 o powierzchni	4 a 42 m ²
1 kt. 2346/2 o powierzchni	1 ha 12 a 07 m ²
1 kt. 7247/2 o powierzchni	9 a 47 m ²
1 kt. 1240 (parc. bud.)	8 a 74 m ²

Wywłaszczeniem objęty również będzie par-
celowy dom mieszkalny oraz budynek gospodar-
czy położony na parc. bud. 1 kt. 1240.

Sygn. VI. 1. Pr. 153/38. Wyciąg z protokołu wspól-
nego posiedzenia miejscowego. Sąd Okręgowy, Wydział VI.
siedzi w Lwowie, w składzie: Wiceprezes S. O. L. Ma-
licki, Izoborowa S. O. P. Dymowski i W. Boczar, w spra-
wie kandydatury Nr. 93, zasopłana p. t. „Dіло“ z daty
Lwów, dnia 1. maja 1938 r., do Sygn. VI. 1. Pr. 153/38, —
o powołaniu sędziowskim w dniu 10. maja 1938 r., po
wysłuchaniu wniosku Prokuratora Sądu Okręgowego we
Lwowie powołano: sędzię za usprawiedliwioną doposa-
m dnia 1. maja 1938 r. przez Starostwo Grodzkie we
Lwowie kandydata zasopłana p. t. „Dіло“ nr. 93 z daty
Lwów, dnia 1. maja 1938 r., zawierającego: w rubryce
„Dіло“ w tytule zamieszczonym w drugiej kolumnie,
miejscu 21. wy. ed. (oryg. — znana występuje z art. 127
k. k. — zmuszając do nakładu i wydać w

myśl §. 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego
pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialności
redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie ni-
żej umieszczone bezpłatnie w najbliższym numerze i to
na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga
za sobą następstwa przewidziane w §. 21. ust. druk. z
dnia 17. grudnia 1862 (Dz. p. p. nr. 6 ex 1863), t. i. za-
sądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 złotych.
Uzasadnienie. Określenie użyte w tytule na oznaczenie
zawian w administracji państwowej znieważa publicznie
władze państwowe. — Według §§ 487, 489, 493 p. k. oraz
§§ 36 i 37 ustawy prasowej jest zatem powyższe posta-
nowienie uzasadnione. — Przewodniczący: L. Malicki, w.
c. Protokółant: St. Medras, w. c. Za zgodności: L. Jano-
wicz, kier. sekret.

КОРИСНОЮ ПРИНУКОЮ ДО ОЩАДНОСТІ
Є ПРЕМІЙНА ВКЛАДНОВА КНИЖЕЧКА
Кооперативного Банку

„ДНІСТЕР“

у Львові, вул. Руська 20, тел. 230-30.

на яку крім звичайних відсотків можна дістати ще і
нагороду за ощадність в сумі 25 до 100 золотих, зале-
жно від висоти постійної місячної вкладки.

Всі Елегантні Панове

убираються у знавіж кралевським садомі

ГРИГОРІЯ КЛЮКА

Львів, Академічна 14, I. п. Тел. 115-65.

Силайте свої ощадности і всяку часово зайву готівку

В ЦЕНТРОБАНКУ

У ЛЬВОВІ ПРИ ВУЛИЦІ ТРЕТЬОГО МАЯ Ч. 15,

бо це не тільки безпечна і корисна для Вас львівська,
але це рівночасно живчик для нашого господарсько-
кооперативного організму. Центробанк акредитує наші
кооперативні центральні, Українські, Польські Союзи,
Районні Молодечні та всясь кооперативний промисел,
а на це потрібні мільони своїх ощадностей.

АДВОКАТ

Мр. Василь Жовнір

відкрив і веде канцелярію

у Львові вул. Бальбова ч. 3. II. п.

кого церами ся. Пятниця, тел. 288-72

Нашій „Просвіті“ ювілейний поклін.

1868—1938.

Основа української студентської мо-
лодою, що не зрачувалась неадаптами батьків та
пішла шляхом до рідного народу, щоб його пі-
знати й обновили живого духа нації культурним
і національним осявіщенням призабутих мас
українського народу.

Здорова думка: нести світло знання між
свій нарід — стала підмогою нашого націо-
нального відродження, бо працею для народу
сплатила наша молодіж інтелігенція, що вишла
з народу, свій найсвятіший довг рідному на-
родові; а він за те дав нам силу стати україн-
ською нацією.

Це був той животворний і великий шлях
Матері „Просвіти“, що стала в народі слава,
а нарід нею дужий.

Не забуду ніколи пам'ятних слів першої ві-
дповіди „Просвіти“: „Нехай всякий, хто може
жертвує для нашого бідного народу — своєю
лепту“. Оце слова були для мене благородним
провідником, що вказав мені вже у молодечому
віці напрямку у мораль громадської праці —
йти між нарід і для нього творити громадські
цінності.

Так і почали ми роздавати книжечки „Про-
світи“ між нарід, читати і пояснювати прочитане,
засновувати і пропагувати читальні для ширен-
ня осявіти народу живим словом. Так почалася
моя праця в Головному Виділі „Просвіти“ від
1883. року на двадцятилітній рокі — писання
книжечок „Просвіти“, складання нового стату-
ту „Просвіти“ в 1892. році, що з „Просвітою“
злучили читальні, які відтак стали читальнями
„Просвіти“ і зачали займатися не тільки поглиб-
ленням осявіти, але і справами господарства та
промислу, далі прийшли засновники різномані-
тних промислових і промислових та позачасових кас
і кас ощадности.

При допомозі ідейних піонерів нашого відрод-
ження, як о. Стефан Качала, Анатоль Вахня-

І якщо тут не використати
нагоди та не розказати полякам

Іх москвофільських приятелів, для відбудови польської державності? Отже читаємо даліше: „Галицько-руські діїчі послідовно й одностайно змагалися („ратували“), в міру своїх сил за ліберальне відношення російського уряду до польського народу. В цьому напрямі працював між впливовим російським суспільством М. Глушкевич, цього домагався проф. Вергун і д-р Марков, за тим з'являвся завжди С. Ю. Бендасюк, а наш провідник з часів війни І. Дудикевич, котрий тіснився найбільшим довірям російських урядових кола в повній одностайності з ними з'ясував свою думку на офіційній і приватній авдієнції („прійоме“) Государеві Імператорові (!!). На запит про польську проблему Верховного Головнокомандуючого, в. кн. Миколи Миколаєвича, він також заявив з питою йому прямолинійністю, що в інтересі добрих польсько-російських взаємин і загально-східноєвропейської справи лежить не тільки автономія Польщі, але і відбудова її державності...”

Читаючи оті ревелюційні казки про благодати окупаційних російських властей в часі тотальної війни для населення Галичини та про великі тодішні впливи нашим москвофілам, маємо враження, що панове в редакції „Русского Голосу“ аспіри вже зовсім забути про те, що вони самі в тому самому часописі випускали щоденно не так ще давно, бо щойно два роки тому. А були це висловлювання там собі чимсьмаки, тільки журналіста і письменника того табору з найповажнішим мабуть стажем з передвоєнної доби, д-ра Дмитра Вергуна. Це притяг небажана фірма, та ще до цього добре нас знала. Д-р Вергун був одним з трійки найвизначніших москвофільських галицьких ідеологів (Вергун, д-р Юліан Яворський, д-р Микола Глушкевич), що „староруський“ віз спрямували на нові ідеологічні і політичні рейки. Довгі роки він був кореспондентом і співробітником націоналістичного, дуже близького політично й емоційно до т. зв. „чорної сотні“ російського щоденника „Новое Время“, а у Вілні видавав в російській мові місячник „Славянський Век“ в цілях панславистичної і русофільської пропаганди між австрійськими славянами. Він був теж один із тих нечисленних галичан, що вміли здобути собі в Росії більше владу позицію доцента університету.

Отже цей д-р Вергун помістив в „Русском Голосі“ (ч. 34, з 1935 р.) посмертний споминам оловдущеві і найближчому співробітнику д-р Маріанові Глушкевичеві, де розповів багато про відносини між галицькими руськими та російськими урядовими колами в часі російської окупації Галичини. Цитуємо і тут з його статті в дословному перекладі на українську мову:

„Чергова наша зустріч відбулася у вилітній Львові, в листопаді 1914 р. Мене, не знаючи на те, що я був заступником голови „Галицько-Руського Благотворительного Общества“ в Петербурзі, довго не хотіли зустріти у вилітній батьківщині. Тільки те-пер командуючого III-ю армією, ген. Рашко-Дмитрієва (болгарин з роду, — прим. Ред.) в генеральний штаб з визовою мене, як високо славянської мови, похвалив впертість брата Миколи, і я вкінці дістав змогу побачити знову Львів та привезти навіть дарунки, від „Нового Времени“ для переможної III-ї армії. — Після приїзду до Львова, я був зустрінений („доразом“) усім, що мені доводилося бачити. Ми дізналися про те, що генерал-губернатор для того, щоб передати нам себе шакту, згорі трактував наших галицько-руських діячів з В. Дудикевичем на чолі. Глушкевич був назначений одним з урядових генерал-губернатора, і це нас, діячів галицько-руського руху, трохи заспокоювало.

Ми сподівалися також, що Володимир Ол. Бобринський, тоді добровільний ординареш генерала Брусілова, і Глушкевич зуміють хоч трохи вплинути на короткозорого генерал-губернатора. Однак нам прийшлося розчаруватися в тім”. „Вірючи твердо в успіх, рішено улаштувати в гостиниці „Візантія“ спеціальний бенкет в честь приїхавших петроградців. На мене як на тодішнього заступника голови „Гал.-р. О-ва“ був наложений обов'язок сформулювати наші галицько-руські (руські) домагання. Вони зводилися до 4-ох основних точок: 1) російській військовій вийшли до Галичини не як „поборителі“ („поработители“), а як визволителі, згідно з видаваними на початку війни маніфестами. 2) Щоби підкреслити цей факт, треба видати окремий маніфест про злуку визволених російських земель. 3) Галицько-руському (руському) суспільству повинні бути признані рівні права з чехословацькими товариствами в Росії, себто право творити військові відділи в галицьких десертних, воєнних полонених. 4) Членам „Російського Народного Союзу“ з вибору повинні бути признані права, рівні правам діячів російських земських і городських установ, які завідували справами допомоги Червоного Хреста”...

Del-Ha

ДІСТАНЕТЕ У ВСІХ ФІЛІЯХ.

„На другий день я мав їхати в квартиру III-ї армії, до ген. Рашко-Дмитрієва, в Ланцут, і не підозрівав, яке потрясіння (встряску) викличе та моя промова...”

„Генерал-губернатор Бобринський зажадав ні більше ні менше тільки вислати мене і дружини моєї (дружина Вергуна родовита російка; пр. Ред.) зі Львова, правда під милостивими притоками! Із моїх телеграм і кореспонденцій до „Нового Времени“ пропущено тільки півтора. Цензорський олівець капітана Сукина казався („свірепствовав“)...”

„Так скінчився мій шостинедільний побут у визволеній батьківщині. Глушкевич держав мене в курсі. В це „бурне время“, коли Дудикевичеві та його співробітникам („соратникам“) прийшлося проковтнути стільки гірких пігулок від „освободителів“, він один зміг проявити свої визначні дипломатичні здібності”.

Здається, що найбільше злобний „сепаратист“ не міг би більше дискредитувати москвофілів як їх власний апостол, д-р Вергун. Бо подумати тільки: „сам“, „амбасадор“ д-р Дудикевич мусить кувати гіркі пігулки від „освободителів“ „галицько-руського“ народу, „освободителів“ трактують його „згорі“, щоби приподобитися польській шакті. (І в таких умовах він їде радити цареві!). Найкращий староруський „дипломат“ д-р Глушкевич стає аж мізерним урядовим чиновником при генерал-губернаторі, і то він єдиний! Людину з таким політичним стажем і такими особистими зв'язками, як д-р Вергун, виселяють „освободителі“ разом з його дружиною з „визволеної“ батьківщини. „Визволені“ „галицькі руські“ домагалися від своїх „освободителів“, щоби признали їм бодай

Постійна денна вигра

ЗОЛ. **20.000** на число 992

ЗОЛ. **10.000** на число 84868

І. Т. Д. І. Т. Д.

виграє в 11. дні тижня 4. класу на льоті куплені в постійно щасливий колекторі

„НАДІЯ“

Львів, Леґіонів 11.

такі права, які в Росії мали чехи і це викликає з боку „освободителів“ таку бурю, що аж виселяють смішачка, котрий сміє ставити такі домагання. А народові треба аж маніфестом внясити, що „освободителі“ прийшли не як „поработителі“, бо видно нарід цього якось не розуміє! Очевидно, що всім нам аж надто добре відома справжня мартирологія, що в галицькій москвофії зазнали в Ростові над Доном від москалів і те все приниження, якого зазнали від них в Галичині.

Маючи до вибору, котрому з двох дилематично суперечних, видруктованих у „Русском Голосі“ звітів про одну і ту саму справу дати віру, ми, жодні цієї справи не знали з автопсії, ми не мали про неї ніяких інших відомостей, як тільки ті дві, — мусіли такі більше повірити п. Вергуну, ніж „анонімовому“ п. Павлові Климові.

Якже у світлі Вергунових ревелюцій виглядає найновіша побрехенька „Русского Голосу“ про авдієнцію д-ра Дудикевича у царя та про його заходи в обороні незалежності Польщі? Чи не смішно і не жалко у такій недотепній спосіб апевняти полжків про любов москвофілів до них та про їх заслуги для польської справи? Чи все те робиться на те, щоб переконати полжків, що москвофіли будуть найтрезвішим заборозом польської державності, колиб ще раз обернулось колесо історії та powstała давня Росія? Як цим людям не стыдно такими методами підлабляватись?!

Як спасенно булоб для наших „староруських“ і для „Русского Голосу“, коби вони тамли російську пословицю: „Врі, да меру знай!“

3 польської преси.

Польська меншина в Німеччині

ПРО СВОЄ ПОЛОЖЕННЯ.

Краківський „ІКЦ“ (ч. 140 з 22-го травня ц. р.) під наголовком „Чи меншина декларация не обов'язує в III-тньому Райху?“ передруковує з польської преси в Німеччині міркування з приводу виступу німецьких сенаторів Візнера і Гасбаха у Польщі:

„А як з нами, поляками, в Німеччині? Чи можна через брак двох польських послів у райхстагу, що інтервенцією би в нашій справі, де треба, чи можна через брак їх інформації в наших часописах думати, що нам розжево ведеться, що згідно пліве наше життя зі співгромадянами, що завжди і всюди шанують а нас німецьких громадян польського народу? Не вважаючи на 5-го листопада 1937 р.

„Скажіть, чи видно поправу? — Я її не бачу.

„І далі поляк, що вживає прилюдно (а поїзді, на вулиці і т. д.) своєї мови, наражується щонайменше на адмований погляд

„В копіях у промисловій окрузі Опільщини зривається знаходиться напис: „Ти німець — говори по німецьки!“ — а штигар з відповідною повагою зуміє переконати робітника, що для нього під матеріальним оглядом краще, як перестане говорити по польськи на терені копальні, а ще краще, якби взагалі перестав...”

„Так воно й діється, що на мою думку, важко знайти у німецького працедавця робітника, що отверто признаєся до польщини, хоча він поляк з крові і кости, а про урядовця, то вже взагалі й мови нема (порівняй точку 5 декларації з 5-го листопада 1937). А батьки, що посилали дітей до за-

Вписи до школи ім. Шашкевича.

ДО ГРОМАДЯНСТВА М. ЛЬВОВА І ЙОГО ПЕРЕДМІСТІ

В дні 23—28. V. відбудуться вписи до всіх класів у 7-му державній українській школі ім. М. Шашкевича у Львові при вул. Заминеній ч. 6. Обов'язком Громадян Львова та його передмість підтримати цю українську школу, одинокую українську державну школу в цілому Львові, яка виховує нашу молодь уже від 57 літ на добрих українських громадян. Рік-річно виходить з цієї школи коло 120 молодих людей, що переїждять до гімназії. Стільки саме по скінченні 7-ої класи переходять до фахових шкіл. Повстає через те щорічно коло двісті п'ятдесят вільних місць, які наші діти мусять заповнити, щоб удержати стан 7-кл. школи.

Обов'язком Громадян підтримати з усіх сил цю державну українську школу та ставитись до неї з повним довіром. Не сміємо посилати своїх дітей до чужих шкіл зі стратою для рідної і тим самим підкопувати стан власної державної рідної школи!

Сама школа, як відомо, має найгарніший будинок зпоміж усіх львівських всесвітніх шкіл. Збудована у підніжжя Святоюрської Гори, є дуже здоровою і гарним місцем, школа завдяки

здоровому й чистому повітрю забезпечує прекрасне здоров'я дітей так, що серед дітей школи не занотовано від кількох літ ніяких недуг. Звертаємо ще увагу й на те, що Мисливський Комітет позашкольної опіки опікується школою, удержує в ній постійну кухню для бідних дітей, розділює між них безплатно обід і час до часу дає бідним також одягу, обуви то-що.

Крім цього згаданий Комітет удержує власних фондів учительку, яка між 15.—17. год. опікується найбіднішими дітьми і помагає їм у підготовці лекцій. До того Батьківський Кружок через свою секцію доживання розділює найбіднішим безплатні сніданки та по змові своїх фондів дає дітям підмоги на купівлю одягу, шкільного приладдя й одяжі.

Все те повинні мати родичі на увазі і при виборі шкільного заведення для своїх дітей дати їх без вагання та з повним довіром під опіку учительства школи ім. Маркіяна Шашкевича у Львові.

Батьківський Кружок при 7-м. школі ім. М. Шашкевича у Львові.

— 0 —

хорошки, підписують спеціальні декларації, в яких мусять подати місце заняття кормильця родини (може це тільки у „статистичних“ цілях).

„Оце виследи нашого становища і цієї пропаганди, яка вмовляє, що нам краще ніж перед 5-го листопада 1937.

„А як з правом набування нерухомих? „Виследи я був би схильний запитатись авторів з німецьких часописів, що нібито знають нашу долю, на яких фактах спирають свої твердження, що нам після 5-го листопада краще ведеться, або що нам взагалі ведеться?“

„ІКЦ“ додає після цього від себе між іншим: „Так діється поглядам на власній землі у III-ому Райху“. Очевидна річ, „ІКЦ“ руками й ногами підписується під цим цитатом, свідчить про це те, що надрукував його з численними підкресленнями.

„НА ЯКИХ ФАКТАХ?“

У попередньому цитаті з польської преси в Німеччині підкреслили ми навісню ці три слова, що їх ми показали в наголовку цього уступу. Львівський озонісний „Дзєнік“ Польскі (ч. 139, з 22-го травня ц. р.) zareagował на статтю „Діла“ п. н. „Відомині декларації УНДО у Варшаві“. Мимоходом мусимо звернути увагу, що свою замітку вмістив „Дзєнік Польскі“ під наголовком: „До пілон русіні?“. Вже навіть ендеки, пишучи про нас, уживають терміну „українськи“, „українські“ — правда, у знаках наведення, але вживають. Озонісний орган ще не перейшов такої еволюції. Та це мимоходом і без якогонебудь жалю.

Тепер до речі. У замітці, підписаній з приводу згаданої агорі статті „Діла“ — „Дзєнік Польскі“ написав:

„Такий публіцист, яким є п. Кедрин, добре знає, що до фіска нормалізаційної політики не довели поляки. На це вказує біланс українських досягнень на всіх полях“.

Власне, на яких фактах спирає автор „Дзєніка Польского“ те своє твердження? Чи не краще було бодай дещо з тих досягнень навести? Не було би так дуже голословно.

Німецько-чеські сутички щораз частіші.

Чеська телеграфічна агенція повідомляє про низку німецько-чеських інцидентів.

У Деціні двох чеських соціал-демократів ранило одного генералівця.

Коло Янової у бійці потурбовано двох німців.

У Хомутіві 60-ох німців нападо на 5-ох чеських воїнів і поранило одного з них.

У Ходові ранено 3-ох жандармів, що розганяли юрбу.

Поліція і жандармерія ліквідувала всі ці інциденти.

ВАЛЕНСІЯ ЗБОМБАРДОВАНА.

Як подає Агас, 6 національних літаків бомбардувало в п'ятницю Валенсію, спричинюючи великі шкоди.

Скількість жертв бомбардування ще не відома.

ІДЬ ТІЛЬКИ ПРАВИМ БОКОМ У НАПРЯМКУ РУХУ!

В час теперішніх гарячих днів

найздоровіший напій

солодке й заквашуване

пастеризоване молоко

== МАСЛОСОЮЗ ==

Японці взяли в полон головну квартиру китайської армії.

Представник японської армії в Пекіні заявив, що японський змоторизований відділ опанував у минулу п'ятницю вечером головну квартиру китайської армії, 40 км. від Сусієн. Вождь армії попав у полон з багатьма членами штабу.

ЯПОНЦІ ОКРУЖУЮТЬ 100.000 КИТАЙСЬКИХ ВОЯКІВ.

Японські війська, що після здобуття Сучов переслідують китайців, оточили коло 100.000 китайських воїнів недалеко Чуляну (провінція Кіянсі). Недалеко зункайської залізниці розбили вони зовсім 95. китайську армію. Японці заняли Ліеніон, кінцеву станцію люнкійської залізниці.

ВАЖКЕ ПОЛОЖЕННЯ КИТАЙСЬКОГО УРЯДУ.

Після втрати Сучов китайці не мають виглядів на успішну оборону міста Ганков. Упа-

док Сучов скріпив у колах Куомінтану тенденції до замирення. Положення китайського уряду важке — на провінції творяться автономні уряди, що на власну руку хочуть перемовинувати з Японією.

Непромакальні плащі

Краєві і заграничні від 12.90 зол. поручає ШАПІРА вул. Личаківська ч. 1.

ЯПОНСЬКІ ЛЕТУНИ ЗАТОПИЛИ 100 ЧОВНІВ З КИТАЙСЬКИМИ ВОЯКАМИ.

30 японських літаків бомбардувало концентрацію китайських військ недалеко Квай на люнкійській залізниці. Вони скинули велику кількість бомб та зробили великі шкоди китайцям.

Інша японська ескадра затопила 100 човнів, якими китайські воїни переправлялись через озеро Гунце.

Складаючи впродовж року щотижнево

по зл. 13-10 внідеши на місячний побут до Берліна

• • 12-90 • • • • • Відня

• • 15-90 • • • • • Міляно

• • 15-15 • • • • • Пармжа

Запевнить Тобі змогу виїзду за кордон послідовна ощадність у

пром-банку

Львів, Гродзінських 1. І. п.

Тел. 292-15 і 200-15.

Перші бої з мексиканськими повстанцями.

НЕЯСКНЕ ПОЛОЖЕННЯ В МЕКСИКУ. 15.000 ПОВСТАНЦІВ ПРОТИ 20.000 УРЯДОВИХ ВОЙСЬК.

До Нью Йорку наспіла вістка про бої між повстанцями ген. Седіла і військами вірними през. Карденасові. Повстанці перервали залізницю між Тампіко і Сен Люїс, щоб не допустити помочі для урядових військ.

Недалеко Сюлад Фернандез урядові літаки розігнали більший відділ повстанців.

Повстанці сили оцінюють на 15.000, урядові — на 20.000 воїнів.

З інших, давніших вісток виходило, що ген. Седіла ще вчора вніхав до Зулери Держав. Взагалі мексиканська преса посилає переліки вісток про хід повстання.

ВІЗ ЗАТРИМУЙ ТІЛЬКИ З ПРАВОГО БОКУ ВУЛИЦІ. ДАЛЕКО ВІЛ ПЕРЕХРЕСТИ

3 польських справ. ОЗОН НАБИРАЄ РОЗМАХУ...

В останніх трьох днях минулого тижня, тобто в четвер, п'ятницю і суботу, відбувалася перша сесія Головної Ради Озону. Озонівська преса особливо підкреслює факт, що у першому засіданні цієї сесії Озону взяв участь президент міліції Саладковський. Та взагалі ця сесія Головної Ради Озону мусіла розчарувати всіх тих, хто на тій катовицькій промові віцепрем'єра Квятковського снували мрії про те, що прийшов черг Озону і за тим прийде якась „справжня консолідація“. Розвіяв ці мрії маршал Сьміглі-Радз, що взяв участь у „голосарському чаю“ і виступив там промовою: „Ідеологія і цілі Озону Заспокоєного Народного“ — говорив маршал Сьміглі-Радз — згідно з моїм жовнірським та громадянським розумінням — є добрі, є правдиві, є спасіння і на мою думку необхідні для Польщі“. Озон напевно використає це ствердження, щоб перефразувати, бодай поки що тільки тих, які чекали на його смерть і вже заздалегідь раділи. Інша справа, що все те, що більше затісняє історію катовицької промови віцепрем'єра Квятковського.

Багато віри в успіх вкладає у свою промову шеф Озону, ген. Скаржинський. Він передовсім застерігає проти того, буцімто за той час, коли він промовив Озоном, ця організація змінилася в якуньбудь напрямні ідейної декларації, яку проголосив полк. Коц. Далі заявив, що бере особисто повну відповідальність за всі засадничі персональні й організаційні заходи. На думку шефа Озону всі останні виступи з організації — це тільки доказ, що внутрішня дисципліна в організації в останньому часі дуже зрослася.

На цій сесії Головна Рада Озону мала виступити президиум та опрацювати й ухвалити промову лідера Озону на найближчий час. До президіуму на підставі вибору увійшли: сен. ген. Андрій Галіца, ген. Роман Гурецький, дир. Тадей Хатимбах, сен. Стефанія Кудельська, Здзіслав Леміньський, пос. Богуслав Медзінський, Леонард Скульський, президент міста Варшави Стефан Старжинський, Блажей Столярський, ректор університету у Вільні кс. Олександр Зубицький і пос. Броніслав Войцеховський. Склада президіум мусить ще затвердити шеф Озону.

ПРОВІДНИК ЛЬВІВСЬКОГО ОЗОНУ УСТУПИВ.
Проф. Колянковський, провідник Озону на львівське воєводство уступив зі свого становища. Кружляють чутки, що причина того уступлення та, що проф. Колянковський не міг знайти способу співпраці з групою, яку репрезентує пос. Войцеховський.

Вранці... KALODONT ПРОТИ НАЗУБНОГО КАМЕНЯ ...увечір

ЧУТКИ ПРО ЗМІНУ УРЯДУ.

Від деякого часу кружляють у політичних колах чутки про недалеку зміну польського уряду. Як кандидати на прем'єра називають професора Баргеля і віцепрем'єра Квятковського. Але найбільшим клопотом при творенні майбутнього кабінету буде обсада теки міністра хліборобства. Найправдоподібніше цей ресорт залишиться би в руках дотеперішнього міністра Понятовського. Але з другого боку інформують, що землевласники, які ведуть гостру кампанію проти мін. Понятовського, твердять, що теку

міністра хліборобства перебере дотеперішній віцепрем'єр Ярошинський, а мін. Понятовський став би президентом Державного Хліборобського Банку. Але ці твердження землевласників мабуть не мають ніяких підстав, бо компетентні кола висувають на становище президента Хліборобського Банку (Банк Роліни) кандидатуру Яна Дембського, б. віцемаршала сойму. Щодо міністерства внутрішніх справ, то до цієї теки передбачують двоє кандидатів: шлезького воєводу Гражинського і Наконечнікова-Кляковського.

Куди веде дорога з Відня?

Відень—Братислава, весна 1938 р.

Im März kam Oesterreich
Zurück zum Reich,
Im April
Bleibt es noch still,
Aber im Mai
Da kommt doch Tschschoslawakei...

(із актуальної судето-німецької пісеньки).

За дві години покидаю Відень, за чотири буду на чехословацькому кордоні.

Тимчасом пнуся крок за кроком (у дійсності за... широкими плечима старої англійки) по стрімких, кручених, темних ступенях, на вежу св. Степана і тягну за собою (на паску) грубезного данського мандрівника, світлиця та журналіста в одній особі, притакуючи його наівно-галасливим спостереженням.

— Ей, ей, колего, гляньте у віконець — видно вже пів Відня.

— Так.

— О, о, дивіть, дивіть, голуби влітають аж сюди на вежу.

— Так.

— Вам ще не тяжко?

Мене, якби не святе місце, давно взялиб уже чорти, але йду далі і мовчки розпозовую пасок: щоб йому здалося, що я його тягну, бо й так сам мусить вийти; інакше ті, що з задку, на низ не пропустять.

Нарешті, нарешті ми на вежі: сто метрів понад містом, уф!

ПОЛІТИЧНІ РОЗМОВИ НА ВЕЖІ СВ. СТЕПАНА.

На списаному мов бібулярний притискач верхку вежі, себто у невеликій кімнаті з відкритими вікнами — зібралося непересічне товариство: англійки, шведи, судетські німкени, два мадярські офіцери, мій товариш з Данії та я. Здається, всі. Ах, ні — не всі. Була ще молода американка, яка відразу не могла вийти з подиву, мовляв: хто понаносив сюди на вежу стільки фотографій і віденських особливостей, зрозуміло, для продажі.

Вона перша купує серію світлин і голосно питається:

— Скільки доларів?

— Півтора шилінга.

— Як? Півтора шилінга? За такі високі стрімкі сходби? Який нуждар хотів би так високо і так дешево це сюди нести! — показала з жалем на світлинки і як щось, що не цікаве, бо замало коштує, віддала їх товаришеві; шотландцеві, що ходив мов верблюд, навантажений всілякими „пам'ятками“ (очевидно, дарованими) та навіть не забув забрати з собою на вежу свої наплечники.

Англійки не займалися дурничками.

— Отже, містер, яке ваше відношення до аншлюсу? — наважую перервану на сходах по-

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС „ДІЛА“ Ч. 4.

МАРІЯ ДУНАЙСЬКА.

2

НЕВДАХА.

Нуся й Петро вже стрічались обом в каварці, а він, на концертах, Петро став помітно менше курити папіросок, він навіть похвалився, що зовсім перестав заживати тієї отрути, хоч тітка, шопрада, й не дуже йняла йому віри. В його мислі вона, при ранішньому чистенні, побачила цури для собак, виходила табличку шоколаду або цукорин для „той“ Нусі. Петро щодень гадко виголосив свої скупенько розсипні волюсці від носом та на бороді, причепурюючися мов левчик, з чого тітка була вельми рада, бо не рідко й такі добре дошкулують злинувати забудькуватого Петра, чи не йде він до міста з заболотеним плащем або з невчистим каплеюхом. Щодень носив він своїй коханій творити своїх любовних поетів та сповідався їй із своїх життєвих задумів та значимих невдатних планів. Як йшло „ж по маслі“. Тітка почала вже й сам себе переконувати, що справді „з цього щось буде“.

Та згодом на ясиному овіді Петрового кошик почали бо-зна-звідки виповзувати малі саранки. Одного вечора прийшов він з кінд, гріз доки в „той“ Нусю. Сівши на плач, пошмигував до пліч по горнятку какао, що стояло стоило там налагожене для нього на вечір. Тітка Йогаса латала Петрове білля й ласка погладила на жалісливе Петрове обличчя. Ратом лив увесь скринься, схлипнув кільки разів і закинув дискантом на всю кухню:

Забудь мене, мене забудь,
Як нам колись шеміла груди,
Як серце рвалося колись,
Ми розійшлися“.

Тут він не видержав і заридав над горнятком какао, викиривавши своє довгобразе лице від насплу стримуваного сміху та знід лоба поглядуючи на тітку, яке враження це викличе в неї. Вона глянула на нього і обом зареготалися.

— Що з тобою, Петре? — поспитала, витираючи хусткою очі й ніс.

— Пропаво все, тітко Йогасю, навіть пропало! Як вона, сердешна, перекине що розлуку, а й сам не знаю!

— Тиб краще сказав, що сталося, я справді цікава!

— О, я знаю, що ви тіточко, дуже ласі на всякі сензації і романтичні пригоди. Та чим разом не буде це ніяка сензація, ні романтика, а гола галицька правда, якої я, дурень несосвітений, повинен був сподіватися. Отож знайте, що не мале Ви рідні, коли боронили галичанок та казали, що я не знаю їх. Вони справді такі, як я їх знав. Ім усім тільки одно на умі: якби вийти заміж, уїсмити мужа. Го, го! Та я не дурний. Я зараз вриваю поли і тікаю, аж дрантя летить від таких зашкарпіваних жінок. Чоловік заходжується біля них, вдає невинного, мов би й не думав про шлюб, граєне, а ті дияці марять тільки про вітар та шлюбні обов'язки. Ач які!

— Ой, Петре, Петре! Хіба-ж ти не бачиш, що майже всі такі історії все одно подружжям кінчаються? І ті твої Ірми та Герті, нагулявши уволу, кінцень-кінцем так затужать за цим спокоїнним подружнім життям. Ріжніми тільки в тому, що живки-чужакки думають спершу про забаву, танці, прогулянки, а потім, коли вже певні що досягли своєї мети, коли мужчина зніпів до тієї чи другої із них і коли йому здається, що нема над його Гертю чи Ірму, вони загося про подружжя. Вже то наші галичанки, хіба багато ширші та поважніші, хоч, на жаль, і багато незручніші від тих твоїх чужацьких че-

лурух: вони насамперед думають про поважні речі, а потім уже й про забаву.

— Ні, тітко, з цим я ніколи з вами не погоджусь. Жінки тут усі грубі матеріалістки, та й годі. Мені „та“ Нуся вже починає не подобатися. Боюсь, що з цієї мукі не буде хліба.

— Ради Бога, Петре, з чого ти це бачиш? — допитувалася здивована тітка.

— Ми сьогодні вийшли з кіна і у зв'язку з фільмом почали говорити про життя ідеальне. Я сказав, що в мене щодо того скромні вимоги: я над усе ціню свободу. А вона на те, що хоч і як вона цінить свою особисту волю, то все-ж її ідеалом вийти заміж. Потім ми зійшли на політику, але та Нусина завжди так мене абентежнила, що я зовсім утратив увесь свій гумор, швидко розпорошався і пішов. Коли вона справді „заклидала“ оті на мене — тут Петро гордо випрямився і з самопевністю глянув на трохи збиту з пантелику тітку Йогасю — „то хай знає, що я не шиголь і не дам себе зловити в сильце. Добраніч, тіточко, та не турбуйтеся Вашим небожем. Він дасть собі раду в житті!“

— Вибач, Петре, але з Тебе таки добрий чудак. Колиб я мала змогу говорити з Твоєю Нусю, я сказалаб їй, що як маєш заходити собі з Петром, то краще вже приваляти собі млинчик камінь до шні та пошукати щонайбільшого плеса. Ось що я думаю про Тебе.

Петро галтував абентежений на тітку, почувши несподівано такий серпантин тон у її заклику спокійному, лагідному голосі. Він приступив до неї і мов малій хлопчині шмигнув в руку, тільки заглядаючи їй у очі та кумедно перескривлюючись, щоб розсмішити її.

— У чому річ, тітко? Ви лижі на мене? Замість пожаліти мене, бідну зацьковану звірину, нещасну жертву жіночих хитрощів, ви стаєте проти мене!

— Ет — відірвала тітка. — з тебе все був

літничу розмову з англійським проми-
словцем.

— Ес, містер, для нас, англійців, спо-
лук двох, а властиво одного німецького народу —
це вислід природного процесу, що колись мусів
настати. Що більше, власне Італія, Франція, Ма-
ла Антанта і всі інші сусіди були завжди проти
аншлюсу, але найменше Англія.

— А цікаво, цікаво — зауважна при-
явний шведський духовник — цікаво, що Гітлер рі-
шився на свій крок саме після візиту лорда
Галіфакса у Берлін та по відході Ідена, тоді
саме, коли Чемберлен виявляв помітне германо-
фільство...

— Ес! Експеленція Чемберлен знав, що ро-
бить. Фон Ріббентроп не почув від нього у
Лондоні ані одного запити у цій справі. Англія
знає такт і... має свою тактику. Чекає на війну
з нашої сторони в обороні Австрії було аб-
сурдом, хоч Англія — як відомо, — була одним
із трьох сигнатарів декларації у Стрессі, яка за-
являла Австрії повну незалежність.

У розмову вишлялися малярські офіцери.
Один з них запитав:
— А колиб прецеденс з 13. березня торкнув-
ся Праги?

— А колиб прецеденс з 13. березня торкнув-
ся Праги?

літняк і таким ти, здається, і згинеш. За моїх
літ і мужчини і жінки були статечніші і поваж-
ніші якимсь. А тепер їм усім тільки жарт в голо-
ві. Тільки й думки в них, як їм найбезпечніше
обминати поважні життєві завдання. Та що вже
я говорю про теперішніх жінок, коли й ви,
мужчини, не кращі за них.

Тітка Йогаса навіть не глянула на свого
трохи зняклого небожа. Вона сердито
грозилася дверем й пішла у свою кімнату.

Настала неділя, день особливий, який від
усіх днів для Петра. День, коли можна було
довше поспати в ліжку та помріяти про „ту“
Нусю. Бо хоч яка вона була галичанка, то
смішна та найваж і своїм невмілим кокетливим
залізницям, то знову над міру поважна, мов
дитина, коли її зловлять на надмірному ласуван-
ні, та все-ж примина йому була свідомість, що
хтось там думав про нього й може тужливо
виглядав його. А крім того це був день, коли
можна було посидіти в каварні та поперечити-
вати часописи й на довідалі поговорити та по-
сперечатися за обідом з тіткою Йогасею, а що
найважливіше: день, коли можна було довше по-
бути з чорнявою Нусею.

Весело посидівши та підсидівши, Петро
трохи причепурився і в погідному настрою по-
прошався з тіткою й пішов до каварні. Він був
такий веселий та безжурний, що по дорозі ки-
чує Жучком аж два кусочки цукру. На головній
вулиці проходжувалися юрбою люди, з блажн-
ного неба сипалися динний спокій, а смішки, ви-
дуті з гуми, різкобарвний птах, що їх розноси-
ли на довгих тисах вулиці продавці, так при-
надно колихалися на довгих мотузочках у по-
вітрі, що Петро мавши й собі не купив однієї
з таких пташ, щоб занести її своїй Нусі. Та по-
думавши, як стидно булоб йому нести такий
балон на шнурочку, він відхнув і пішов далі.

(Докінчення буде.)

— Прага? — Англієць зморщив брови: У
нас у цій справі погляди поділені, але гадаємо,
що нема безпосередньої загрози.

Над Віднем зашуміли чорні, боеві ескадри
літаків. Летіли в Берлін.

ПОЛІТИЧНА ФІЛЯТЕЛІЯ.

Коли сходите з вежі св. Степана і йдете по-
при чудовий масив підмарного готуку — не
можете обігнати перед продавцями листівок
із Гітлером і простемпльованими марками із
днів плебісциту.

Філятелісти тратять тут голову: купують,
вибирають, захоплюються, а передовсім — пере-
плачують. Бо деж то чуване: — до Відня вхо-
див Гітлер, машерувала армія, надлітали воєнні
ескадри, змінявся режим, влада, право — а пів
Відня нічого кращого не мало на гадці, як за-
адалегідь купувати поштові марки з „фірером“
і покривати їх печатками, заадалегідь вже зна-
ючи, що потім буде рух на них, потім, себто
тоді, коли прийдуть люди із закордону огляда-
ти новий лад.

Думав би хто, що це так собі люди просто
вираховували для заробітку, для інтересу, чистого
бізнесу. Безсумнівно, але крім цього всього кож-
ний вуличний продавець тих „Гітлерспост Кар-
тен“ має концесійний значок з печаткою пана
Гейббельса.

Німецька пропаганда тримає руку у всіх
клянах!

НОВА КНИЖКА
БІБЛІОТЕКИ
„Д І Л О“

ОЛЕНА ЦЕГЕЛЬСЬКА

ГАНУСЬКА ЙДЕ ДО МІСТА

ПОВІСТЬ.

184 СТОРІНОК.

ЦІНА 2.50 ЗОЛ.

„Історія сільської дівчини, що стає па-
ною. Трухлявець у „сезоні“. Запах нафти
великопанських перфумів.“

ЗАМОВЛЯТИ: „Діло“, Львів, Ринок 10 або у всіх кни-
гарнях.

ЛЮДИ ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ НА ВСІХ ШЛЯХАХ ЖИТТЯ І ГЛЮБУ.

Жаль було поправді — виїжджати з б. над-
дунайської столиці тоді, коли на вулицях парад-
но гули панцирні авта, шуміли понад містом лі-
таки, а над каналами пилилися від квіття й па-
хощів розміряні, розспівані, розяскравлені
сади.

— Поїзд точно — третя двадцять п'ять! —
не забудьте!

Мимоволі глядите на годинник: отже ще 2
години. Славно, використовуймо час до кінця!
Сідаю в авто, щоб по п'ятих хвилинах пересі-
сти у трамвай (хоча сідаю зпереду, кондуктори
завжди „дуплять“ з мене подвійно) опісля ви-
пробую востаннє метра. І ще раз сідаю в авто і
ще раз у трамвай...

Хочу вхопити в очі, заобсервувати востан-
нє, як „цей“ Відень виглядає, бо хто знає, може
це дійсно його перші дні його правдивої слави,
а може останні дні його величі...

Чейже всі говорять, що в жидівських діль-
ницях шодня масово чути стріли, люди зрива-
ють з життям, із Віднем, з весною.

Умовляємося цілим товариством іти на дві-
реш через гетто; але я ще на хвилину загля-
ну в оту каварню, конче там мушу заглянути! В
мене вже такий звичай, а може й пересуд: прав-
дива пригода чаїться там і тоді, коли і де мало
часу.

Входжу до каварні: гайль, чорну каву, перо
і сервети! Сервет у віденських кафе нема, тому
мушу писати свій настроєний „прощальний“
вірш на світліні Адольфа Гітлера. Вірш гото-
вий, навіть вдалася, кому його подарувати?

Довгий погляд у срібне дзеркало напроти:
готово; за мною сидить у фотелі красуня, для
якої варто спізнитись на поїзд, варто, щоб ме-
не для неї відтранспортувала поліція... Ще
тільки година часу, що робити? Пишу над вір-
шем дедикацію: „Найгарнішія пані Відня —
незнайомий з каварні“. Кладу вірш на газету

і встаю, щоб з жестом правдивого Дон Жуана
подати їй твір свого серця...

Зі зворушення розливаю каву, дама підхо-
пить очі...

— Пане Романе, ви тут?

Деревню, стовпню, дубню, але дискретно хо-
ваю вірш із смілою, авантурницькою делан-
цією; цеж чарівна пані Інгрід з далекої півночі,
колись в Стокгольмі в такий самий спосіб —
вручив їй я „останній“ свій вірш і теж у ка-
варні і теж із присвятою.

Коли переживаємо чарівну несподіванку,
коли в нас щемить пригод жадібне серце —
тоді стрілки годинників спішаються мов суча-
бовики до бюра...

— Що вас, пані, привело до Відня?

— Привіз муж, а привела цікавість, гарні-
гут, але чути бурею...

— Бурею, що проминула?...

— ...бурею, що ще прийде... У нас в Шве-
ції вже теж швидко зацвітуть поля; може ви-
відаєте Стокгольм?

— Не вибираюся, але хто зна... Ваша бач-
ківщина чудова, героїчна, повна здоров'я, як
у Вас тепер життя — так би мовити — ан-
ське, тихе, нормальне — знаєте — у Вас не-
би послули вікінги...

— Дивно. Отже Вас більше цікавить до-
чок з актуальним в тій хвилині прапором і
личним гаслом?

— Певно. Зрештою, що хочете: пересор-
аншлюс, Чехословаччина, можливість больш-
вицької інгресії на Берлін.

— Хочете сенсації і большевиків? При-
джайте на північ; поїдемо в Естонію, в Фін-
ляндію — там на червоному кордоні росте та
ла, якої надаремно очікуєте тут. Північ
зв'ється на дикий схід, а схід на неї, обоє
чать, обоє дивляться на себе і на південь. При-
їдете?

— Можливо, до побачення... на півночі!

Нехай то грім, ледви пів години до від-
ду; плащ, записник, валізка, до побачення,
рівна пані Інгрід, маєте сьогодні сині, дум-
ні, найгарніші очі, до побачення! Не заб.

Шофер — хам, ламака, гбур або задріп,
або взагалі кретин... З місця пускає на
газ. Таки, правда, сакраментально: найгар-
ніші хвилини переживаємо тоді, коли на них
ма вже часу.

КРИЗЬ ЖИДІВСЬКЕ ГЕТТО З ГІТАРОЮ В РУКАХ І — ВІДІЗДІ

Очевидно — я спізнився, приїхав останні.
Всі на мене чекали та гризли каштани. Не до-
рець було недалеко, ми пішли пішки. Подивив-
ся нашого веселого гурту — з гітарами в руках.
Один товариш використав рідку нагоду: кинув
чотири гітари за безцінь, по 20 зол! Матин
зловживання не було, бо я так їхало нас ко-
меро, отже саме по пів гітари на кожного.

З гітарами в руках йдемо через жидівське
гетто: брудні вулиці без свастик і прапорів
вікнах і на пішоходах — жиди, несподівані
наших, але жиди. Порозуміваємося, кланя-
ємося, руки на струнах і йдучи середньою вулицею
вешкавимо:

— О, mój wymarzony.

О, mój wytęskniany,

Któż tak kochał Cię jak ja...

Високими тенорами бемо в каменічці
на. Вулиця ожила, повеселіла, підбадьоріла.
Тут, там, зправа, зліва, угорі, над нами ві-
вають вікна, з вікон кивають руками.

Якась стара жидівка, що сиділа в
встала і з сентиментальним усміхом спитала:

— Нах Варшава?

— Йо, нах Варшава.

— Шяйне Штадт!

— Він дох шяйнер...

— Уй, найн, ніхт зу...

Деб ви не поїхали, всюди зустріли жидів
у „каділяках“ і в нужді, але всі тужать і
Польщею і мають сентимент до міста, а ми
на Належки треба їхати Єрусалимськими
ями...

За п'ять хвилин відходить наш експрес
ідемо знов через Чехію. Тою дорогою і
їхати найкраще, найкоротше та найважливіше
Кажуть, що після аншлюсу фреквенція
дорозі збільшується з дня на день.

Вже йдемо. Дорога з Відня веде на
на Братиславу, Прагу і Остраву, на північ
північний — схід.

Роман Гучман

Еміграційні справи.

ДЕВІЗОВІ СПРАВИ.

Трапляються випадки, що емігранти аґоштуються до портового бора у Гдані і просять виробити їм довід на пенія гроша. Еміграційний Сіндикат повідомило, що в таких випадках ціла сотіа, на яку не ма дозволу Девізової Комісії, лишається на збільшеному рахунку. Емігранти можуть отаратися відста-ти ті гроші шойно після приїзду до краю призначення. Ї не довга крохадур і не завжди хоршо кінтител для емігранта. Врески на довід вивозити грошові под-визки треба вносити куди вчасніше, принаймніше на місяць перед відомом, щоб Девізова Комісія могла вие-ж розглянути і видати рішення. Торкається це та-жко есеелів, падавичих книжечок, акцій та пагісіних паперів.

У СПРАВІ ЕМІГРАЦІЇ ДО КАНАДИ

Канадський інспектор у Гдані звертає увагу, щоб емігранти, які отаратються про візу до Канади на осно-ві паритів, аґоштуються до візу в речинні важи-сти паритів. Призначення візи в додатковому 2-тижне-вому речинні є справом індивідуальною і підковити за-визкою від рішення канадського інспектора, тому не в жодному випадку жомо може бути уділене.

Парити є падавичі а кнжечкою, щоб представити канадському інспекторові посвідку, а якої вилли-жко, що корабельні карти оплачені а адезних гроше-ми жасоби, тобто що емігрантові не переслано прейей-ду (корабельна карта, залуплена в Канаді). Вміст та-кої посвідки, що її вантажно виставляє грошеда, му-сить мати виразу редакцію а поданням, авіані гро-ші паходять, зяпр, а проданого господарство, а важи-тешки окіжності моргів, забудувань, живого інве-сти і т. д., та що за одержанні гроші емігрант набуде корабельні карти до Канади. Посвідки, що емігрант шойно аадує пролати господарство або що буде ма-ти гроші на купів корабельної карти, не відповідають вимогам канадської влади і канадський інспектор їх не приймає.

Реємігранти, що вертаються до Канади в дозволе-ному речинні, мусять мати переконливі докази, що по-приїзді до Канади не алаутуть матеріально татарем для суспільності і адезії. За докази можуть алужити гроші (принаймні 100 дол.) кнжечкою падавича, бан-кеса, повертений білет, листи від роботодавця про за-везення праці і т. п. Еміграційний інспектор у Гдані дуже точно провіряє це в емігрантів та в реємігрантів. Жомі сумніви щодо побуту реємігранта не дають ре-ємігрантові змоги дістати візу.

Шомо реємігрантів канадських громадян, то са-маво, щоб канадським громадянам аатуралізували ма-ти при відї а порті свої аатуралізаційні документи.

а канадським громадянам з уродження метрики уґо-джонія.

ЛІКАРСЬНІ СВІДОЦТВА ДО МЕНСИНУ.

Мексиканський консулат у Варшаві подіє до ві-дома розпорядок департаменту публічного адороза в Мексикі, а якого вилливає, що емігранти, які вїзидуть а Польші до Мексикі, повинні при візі пролапати, незалежно від документів, які тепер обовизують, до-даткове лікарське свідоцтво, яке отверджувае, що

дава особа не є хора на трахому. Такі свідоцтва, на аразок аргентинських свідоцтв, будуть виставляти у Варшаві. За такі свідоцтва емігранти платять по 2 еол. від особи беа огляду на вік.

КОНТИНЕНТАЛЬНІ ТРАНСПОРТИ З ПОЗНАНЯ.

Починаючи від місяця травня ц. р., континенталь-ні транспортні а Познаня будуть відходити а четверга на північню. Транспортні будуть відходити раз у тиж-день.

Поголоски про заручини Габсбургів неправдиві.

Повновласник князя Альойзія Ліхтен-штайна заперечив поголоски про заручини князя Франца Йосифа Ліхтенштайна з архи-

княжною Аделіадою Габсург і княжни Ліхтен-штайн з арх. Оттоном Габсбургом.

Фінляндський уряд увільнюється від лігових зобов'язань.

На основі рішення державної ради фін-ляндський уряд заявив, що на майбутнє засте-рігає собі право самостійно постановляти, у

якому ступні Фінляндія буде пристосовуватися до санкційних кроків на основі пакту Ліги Націй.

Кашель душить, аж віддишу зловити не можна.

Легоні і олегонні є переповнені флегмою, органам бороняться при допоміж кашлю, усувають її назовері. Однак не завжди органам зможе оборонитися сам: часто кашель є сухий, флегму трудно усулуги, тоді пказані є засоби, що відраагмлюють і алааіжкують каш-ель. Одним із таких засобів є зела магістра Воль-

ського проти грузиних терпів: вони мають охороняа азм „Пудмоса“ і містять у собі рідку китайську ро-елну Шін-Шан, що усуває флегму, кашаль і дуготу. Можна дістати у всіх аптеках і дрогеріях. Варіант: Магістер Е. Вольський, Варшава, Злата 14. Власний відділ у Льондоні!

КАРЛО ІЖИКОВСЬКИЙ.

Новітній Танталь.

(Із спогадів денникаря).

1.

Коли вже раз прокладений шлях — нема шому кінця.

Нагальною, алізливою хвилюю прокочується життя через мое бюрко. Вплихається скрізь і обивається довкола мене, пригнітає, душить, втикає мені а руки перо: пиши, пиши! Входить у мій мозок і витворює банальні, змеханізовані звуки, виписувані сірим стилем.

Важкі політичні події! Димісія кабінету! Промова Бальфура! Шах у подорожі! Найнові-ші телеграми, концерт Падеревського в Парижі, а якому я не був. Баль на шпиталь св. Анни — а якому я не був. Строї гарних пань — яких я не цілував. Гляосси про виправу Андре — в якіх я не брав участі. Процес за душегубство — нія-кого душегубства не маю за собою. Поправити вірні титки моего шефа — на власні вірші не маю часу. Цифри а біржі — на якіх грає хтось ін-ший. Реферат про винахід — якого я не зробив і якого не розумію. Бо не маю часу.

Все те а моїх руках перетворюється у за-друкований папір. Яого читають побожно лю-ди, яких бачу відти, із другого поверха. Я — машина, до якої одним боком влітають події, щоб друти боком вилетіли як газета.

Засипаю атомлений. Але підсвідомо наки-лає а мені призираний матеріал до найближчих статей. Хвляювання. Газета мусить вийти. Який аговорюнок? Який початок? Яку дати на кінці „хвлятку“? У сні переображується це хвляю-вання. Бачу марииво Сизифових робіт. Перо кріп-не а тугар, як каміний філар.

Коли йду вулицею, коли їм обід, коли бачу агованше — все насуває мені теми до інтерв'ю,

до звітів, до анкет до фейлетонів, великих і ма-лих, гармондом і петітом. Появляюся при кож-ному неастію, чи де горить, чи хтось когось переїхав, чи великий достойник смертельно за-недужав. Бо мушу бути цікавий за міліони.

Пережовую чуже життя і перетравляю його для інших.

Не маю часу.

На дереві життя дозрівають гарні овочі, але не дозріває мій одоч. Обїдаюся чужими овоча-ми. Це моя професія. Перетравлювати якнай-швидше, бо чекає складач і метрампаж.

Щось хочу скопити під сподом, але воно раз-у-раз розступається. Хватаю одною рукою, другою пишу. Розступається, втікає... Це мій час.

Деся далеко в куті, по другому боці, якась потвора загризла скоплені птахи. Це години моего часу. Вилетіли вікном. Люди ловлять їх і читають. Постійно з мене вилітають, і я не мо-жу заткати отвору. Всі їх мають, тільки не я — голубник.

2.

Я запертий у великій вежі. Не знаю, на яко-му поверсі. Довкола мене якісь великі вікна. Я похилений над ткацькою машиною. Тчу руками та ногами. Обертаю пильно та скоро колеса. Зпід моїх рук виходить пряжа. Вже заповнює цілу долівку, але вже не маю часу її спрясти.

Довкола вежі якийсь сад. Не маю часу ви-глянути крізь вікно, щоб побачити дерева і кві-ти. Може я на півночі, може на півдні. Може там весна, може там зима. Знаю лишень, що це день, або, коли лампи загорять надійною, що тоді ніч. А робота не вгаває.

Можу тільки вряди-годи глипнути до вікна. Бачу якийсь чорний предмет, який скоро паде вниз. Не вгадаю, чи це може людина... Може це я сам? Не маю часу.

Пряжа зростає під моїми ногами. Зсуваєть-ся якимись сходами, може вже заповнила якісь льохи, бо йде вверх, шораз вище. Вже повна кімната від неї, але я не бачу, бо працюю, бо не маю часу. Адже це я витворюю її.

Обмотується довкола моїх ніг, якими ру-хаю, щоб її витворювати. Обмотується довкола

черева, грудей та шиї. Але ще не вкрила моїх очей, іще бачу той кінчик смужки-газети, що втікає зпід моїх рук, щоб зробити місце новій.

АФОРИЗМИ.

Магік дає десять вистав, вичерпує всі шту-карства, — на кінці залишається йому ще одне: показати свій варштан, те, що є за заслоною. Це остання вистава. Таксамо в літературі: кри-тика кінчає.

У політиці замість грати авесь час міша-ють карти.

Коли дурень кине комусь камінь до саду, то пізніше не зрушить його десять мудрих.

Кіт не перестав ловити миші, хоч люди ви-найшли мишоловки.

Полемізувати з кимось, що стоїть на на-шому давньому становищі — смішне почування, наче на вид другого чоловіка своєї екс-жілки.

„Бідні люди, трясуться від холоду і гинуть з голоду“ — сказав богач і післяв їм термометр та шпички до зубів.

Нічого не можна до кінця передумати, все можна до кінця витримати

Не болять мене ті дурниці, які я вже зро-бив, а тільки ті, які маю ще зробити.

Життя для бідака саме в тому, що він жити не може.

Модна нині фраза: він (вона, вони) знає, чого хоче.

Чи не можнаб устанівити сента для вису-лування чужих аргументів?

Перекл. м. р.

Із кнжечки: Karol Izykowski: „Lisjazy kaliber“, Głock, — Próby dnia, — Alcyonum, Warszawa 1938. Із кнжечки: „Rój“.

Посвячення прапору матері „Просвіти“.

Повідомляємо, що в неділю, 22-го травня ц. р. довершиться акт

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ МАТЕРІ „ПРОСВІТИ“.

який попередить Архипрейська Служба Божа в годині 9.45 рано в каплиці біля Архикатедрального Храму св. Юра.

Посвячення прапору довершиться у своїй на латі Іх Екскеленція Високопреосвященний Кир Андрей в сослуженні Високопреподобного Духовенства.

Все свідоме громадянство надасть поклін ювілянтці, а вікна своїх мешкань прикрасить у той день ювілейними налітками „Просвіти“.

Літературний конкурс „Діло“ на новелю або гумореску.

Наша редакція розписує конкурс на поглядну новелю, оповідання або гумореску невеликих розмірів найбільше на 5 фейлетонів (50 сторінок рукопису швейцарського штифта). Речення присланих 1. червня ц. р. Рукописи, які до нас придуть, коли матимуть літературну вартість, отже й дані на нагороду використаємо зараз у фейлетонах, не чекаючи на кінець речення конкурсу. З 1-им червня конкурс закінчується.

У конкурсі можуть брати участь усі: по еподоби автори під власним іменем або під псевдонімом, навіть уже відомі письменники й аматори. До новел під псевдонімом треба долучити записану коперту, де слід подати власне пов'язання, щоб нагороджений не потребував

аж пізніше доказувати своє авторство. Рукописи повинні бути дуже чіткі, писані на одній сторінці, по змові з великими відступами між рядками або широким маргінесом, найкраще — переписані на машинці.

Автори, які хотіли після конкурсу дістати рукописи назад, мусять це виразно зазначити і відібрати їх у редакції або прислати на кошти переписки.

За найкращі новели призначаємо 5 нагород, а саме: за I-у — 50 зол.; за II-у — 30 зол.; за III-ю — комплект Бібліотеки „Діло“; за IV-у — літературну передплату „Діло“.

Бритійський ген. консуль покидає Барсельону.

В суботу відчалив з Барсело́ни британський консуль, що забере британських громадян, які хотять покинути Каталонію. Відпливе на ньому місцевий британський консуль.

Теперішність і майбутність.

ХТО ВЖЕ ВИГРАВ І ХТО ВИГРАЄ.

Вже тільки кілька днів ділить нас від дня, коли завдяки Клясовій Льютерії народиться нова серія „мільонерів“: в дні 25. ц. м. всі польські розголомні будуть передавати тягнення головної вигри четвертої класи сорокпершої льютерії — мільона золотих.

А тимчасом майже кожний день несе вістки про інші великі вигри, з котрих завдяки поділові льюсів на п'ять частин користає багато більше осіб, як досі, при поділі на чвертки.

Ось гурток мешканців Лодзі і найближчих околиць цього міста, співвласників льюсу ч. 111.864, який виграв 50.000 золотих:

п. Г. Рушковська, урядниця одної обезпеченої установи висловилася дуже прихильно про поділ льюсів на „п'ятки“.

п. Болеслав Пекарський, якому його синюк витягує щасливий льюс, висловив подібну думку, що теж підкреслили п. п.

п. Людвик Фенстер, кваліфікований працівник волоконної бранкі, т. зв. товарний друкар, дає

п. Альфонс Райнерт, по званні шофер-механік. Пан Райнерт підкреслив, що яким не п'ятки, так зовсім не міг би грати, бо саме йому припала частина льюсу, назначена буквою Е, якої досі не було.

Цьому самому випадкові завдячує свою вигру

п. Станіслав Малиновський, мешканець Львова, власник „п'ятки“ Е. число 79.896, на яку теж впало 50.000 золотих.

Найбільш приємно проведуть ферії ті, які вже виграли, але майбутність належить до тих, які ще перед вибором на ферії не забудуть зажитися в льюс до першої класи сорок другої льютерії. Вони матимуть змогу виграти в тягненні, яке починається 22. червня ц. р.

Склади волоконного промислу

S. Łuczyński & Z. François

Львів — ПАСАЖ МИКОЛАША І. СХ. І.

порувають у великому виборі

ПЕРШОРЯДНІ МАТЕРІАЛИ ЖІНОЧІ І МУЖЕСЬКІ
красної і заграничної продукції.

УБРАННЯ І ПЛАЩІ НА ЗАМОВЛЕННЯ ГОТОВІ
до 24 годин.

576

Що писала „Діло“ 50 років тому.

Ч. 104. Вівторок, 22 (10) травня 1888.

КРОК ЗА КРОКОМ.

На засіданні віденського парламенту „відповідав“ міністр судівництва на інтерпеляцію посла Фреєгера і Штурма у справі вписів до ґрунтових книг у словінській мові і заявив, що наказав суддям у Країні, Каринтії і Стирії, де урядовою мовою є німецька мова, щоб у тих випадках, де на табулярне подання вносене по словінськи видається рішення, не тільки те рішення було у словінській мові, але щоб у тім мові був і сам впис до ґрунтових книг. Ця відповідь міністра — писала „Діло“ — має велику вагу і для нас русинів, бо ми можемо аналогічно домогтися вписів до ґрунтових книг в руській мові і руських буквами.

Так крок за кроком, мусіли слов'яни боротися в Австрії за свої національні права не занедаючи і найдрібніших справ у всіх ділянках національного життя.

„ВАЖНА РОЛЯ РУМУНІЇ“.

„Німецький уряд іменував капітана Міллера і генерального штабу військовим аташе при німецькому посольстві в Бухаресті. Уважають це фактом великої ваги і доказують, що Румунія має відіграти в нинішній війні в майбутньому європейському конфлікті“.

ТРИВОГА В ЕВРОПІ.

В політичному огляді „Діло“ наводить такий уступ зі статті „Пістер Льюда“: „Від багатьох літ загальна думка в Європі не була такою однозначною, як сьогодні. Нудні погляди — всюдї тривога і журба, як все те скінчиться. Мимоволі приходимо до переконання, що стоїмо напередодні великих подій та що загальної напруги, що п'ягла на Європі, не досягне мирно залагодити. Правда, в настроїх загальної думки є згода, але в поглядах панує велика різноманітність. Безмежний шовінізм чи то над Саванною чи над Невною волів би радше нині ніж завтра розпалити пожежу війни, але дрижить зі страху на саму згадку про те, яка велика буде та боротьба за перемогу. Приятелі мира не в силі цьому пережити силами ладитися до остаточного рішення“.

Вони можуть всьому тільки приглядатися і на свої

Значіння упадку Сучов.

Представник японської головної імперської кватири заявив, що внаслідок перемоги під Сучов японці опанували цілі 4 провінції: Шанту Гонан, Кіансу і Ангуе. Ці провінції виповіла вже послух китайському урядові марш. Чан кайшека. Крім того опанування такого важкого залізничного вузла як Сучов збільшує рухливість японських військ у північному Китаю та дає їм велику свободу маневру.

КИТАЙСЬКІ ЛЕТЮЧКИ НАД ЯПОНИЕЮ.

Як подають з китайських джерел, одна китайська летунська ескадра перелетіла над Японією та розкинула летючки. Є це перший китайський налет на Японію.

По широкому світі.

Голандія рішила розбудувати свої флот в гол. Індії. Видатки на дозброєння стануть тепер 1/3 бюджету тої колонії.

Перед румунським воєним судом почався в понеділок процес проти Кодреану.

Турецька преса почала кампанію проти Франції у зв'язку з положенням у санджак Александретти.

Уругвайський уряд визнає анексію Абоні Болгарський парламент збереться в сесію на сесію, першу від 4-ох років.

Австрійська шкільна рада усунула з своїх бібліотек всі книжки жидівських догм, а також книжки написані в дусі марксової, маосонської, паневропейської, пацифістської, легітимістичної, протипатеристичної, протипатеристичної та... „пересадно релігійної“.

Сторінка без політики.

Прошак у каварні при шампані.

Наддорожча каварня на Елізейських Полях у Парижі. Музика, елегантні, добрі гості, відомого вільного столика.

І саме до тієї каварні на превелике здивування управителя і кельнерів увійшов значимий прошак у захміттих із розкуйдовченою бородою. Простанувши коло першого столика він сказав:

— Дайте бідному франка.

Та франка він уже не всмія дістати. Кількох кельнерів і управителя схотіли його і без церемонії почали тягнути до дверей. Та жінка, до якої звернувся був обіранець затримала їх:

— Яке ви маєте право його викладати? Той добродій — мій гість, Гарсон, пляшку шампані і дві чарки!..

Кельнер глигнув на управителя — управи-

тель знову ж на публику, яка розвеселилася і видно симпатизувала з незнайомою. Не було радя, треба було підчинитися. Прощак сів по-нажко коло своєї опікуни. Відкоркували шампаня. Прощак стукнувся з дамою... І десять хвилин пізніше почалася трагедія: незнайома дама закричала, що їй щезла торбинка. Прощак був тут ні причому бо нікуди не відходив і не міг торбинки викрасти.

А що не було чим заплатити за шампанське, „парочку“ відставили на найближчий комісаріят. Там виснілося, що вона справді багата людина і що всі борги може заплатити.

Годину пізніше управитель каварні дістав чек, яким удвоє більше заплатила дама за шампанське.

Чистоту і свіжість тіла забезпечить Тобі ПУДЕР ПРОТИ ПОТУ SUDORYN (АП. КОВАЛЬСЬКІ)

Впертий самовбивник.

В одній із більших гостинниць у дільниці опери в Парижі озвучився раптом довгий алярмовий дзвінок. Дижурний службовик негайно кинувся до кімнати, з якої дзвонили.

Двері були відчинені. Мешканець тієї кімнати молодий англієць Пітер Алендер сидів на кріслі залитий кровю. Мовчазним рухом показав на свої пруди, в яких стремів ніж... Хвилину пізніше прибув лікар, який стосуючи всі засоби обережності вийняв ніж із рани. Увесь час, коли лікар переводив операцію, ранений спокійно курив папіроску.

Алендер приїхав до Парижа саме тиждень перед тим. З ніким у гостинниці він не розмовляв, зате звертав на себе увагу всіх своєю незвичайною елегантністю і справді мужеською красою.

Щойно після трагічного випадку Алендер порушив мовчанку й заявив:

— Я випив 4 скляночки віскі і хотів покінчити самогубством. Жалую, що воно мені не вдалося. На другий раз я покінчу зі собою у Льондоні при допомозі світляного газу.

Оерстит і коерцит.

Щоби збільшити якість магнетів, додаємо до сталі кобальт і вольфрам. Така домішка збільшувала якість магнету. Японцям Мішіма адалося досягнути знамениту магнетову сталь при мішанні 25% нікелю, 10% глиню і дещо хрому, кобальту і молибдену. Ця сталь знана в Європі під назвою оерститу й коерциту. Вона дуже цінна, бо з неї можна виробляти магнети найліпшої якості. Та одначе ця сталь має цю хвибу, що вона дуже тверда й крихка та не можна її обробляти ні точити. Магнети з неї ви-

роблюють у той спосіб, що відразу виливають із неї магнети відповідної форми. Але й самі відливи все мати великі хвиби. Тому рішили сталь Мішіми спорошувати й виробляти її у бажаній формі з відповідною мішаниною штучної живиці. При застосуванні відповідних метод, що уставляють всі частинки сталі в тому самому напрямі, отримано новий рід магнетів (оерститу і коерциту), що перевищують усі досі уживані роди магнетів

Завіщання Ватермана.

Два тижні тому помер у Злучених Державах Франц Ватерман „король нічних пер“. По тижневі отворили завіщання того чоловіка, якого прізвище стало вже від давна славне, як назва предмету — пера.

Ватерман замишав двоє законних дітей зложомців: 39-літнього сина Ейліша, з яким він жив у доволі неприязних відносинах та 13-літню доньчку Одрі.

Тих, що були присутні при отворенні завіщання, ждала немала несподіванка: синові залишив Ватерман всього навсього 100 доларів. Цілу спадщину, якої вартість оцінюють на 500 тисяч доларів, залишив своїй 13-літній донечці.

Син покинутого Ватермана рішив звернутися до суду і домагатися уневажнення завіщання.

Новий сурогат вовни.

Один з англійських фахових часописів повідомляє про новий спосіб імітування вовни, цим разом бавовною. В цій цілі бавовну переплюють деякими складниками штучних пластичних мас, нпр. розчином: 60 частин мочника, 100 частин формаліни, 3 частини турецького олію. Після механічного усунення надміру того розчину піддається продовж деякого часу на-

сиченні волокна бавовни діянні квасних пар (нпр. оцтового квасу), щоби скондензувати мочник із формальдегідом. Описля по вимитті й основним висушенню дістаємо кучеряві волокна, м'яккі, що виглядом і дотиком нічим не різняться від природних і ці прикмети задержують навіть після інтензивного кількоразового прання.

Англійські телефоністки дбають про здоров'я абонентів.

Імовірно англійські телефоністки виснуть у найближчому часі меморіал до міністерства пошт, у якому вони будуть домагатися злісидування нічних жіночових розмов абонаментових. Як головні мотиви висуюють телефоністки такі аргументи, що моваля зменшилася скількість денних розмов, від часу, як заведено

знизити на нічні розмови і що нічні розмови розірно мало збільшилися. Та найцікавіший той аргумент, що — як пишуть телефоністки — злісидування дешевих нічних розмов впливає корисно на здоров'я абонентів, бо вони замість телефонувати — муситимуть спати

МІЖНАРОДНИЙ КОНГРЕС СТЕНОГРАФІВ У БУДАПЕШТІ.

Перед кіжкома днями відбувся в Будапешті міжнародний конгрес стенографів. У конгресі який з тієї нагоди там відбувся, взяли участь найвизначніші стенографи і стенографки з Німеччини, Італії та Мадирщини. З уваги на різноморідність мов, у яких стенографували, дотримали їм теж у різних мовах, темпо обговорення не на підставі слів, лиш на підставі складів.

Перше місце в конкурсі зайняв мадляр, друге теж мадляр, третє й четверте місце здобували і шойно п'яте місце зайняв стенограф італієць.

Мистцем конкурсу та одночасно мистцем Середньої Європи став мадлярський парамітарний стенограф д-р Олександр Марці.

ЗАПАХ МАСЛА.

Знаєм масла спричинюють т. зв. запах бактерій, що живуть у сметані, маслі й маслі. Також — здається — бактерії, що спричинюють киснення молока, мають вплив на запах масла. Невеличкий додаток (0,2%) цитринного кислоти або цитриніану соду впливає дуже додатково на поліпшення запаху масла, як також і його смаку. Здається, що ароматичні бактерії, що цукру, що його розкладають, потребують для свого розвитку також і цитринного кислоти.

КОЛІР МАСЛА.

Природний жовтий колір масла є у більшому зв'язку із вітаміном А, що міститься в маслі. Коли порівнювали кількість барвника вітаміну А в різних сортах масла, заперемітили, що масло з місцевості Давос (на висоті 1600 м) має більше, а масло з низин має менше барвника й тим самим більше вітаміну А.

ШТУЧНА ВОВНА З ЮТИ.

Волокна юти даємо до 25—30% солоні луту, при чому наступає розділ технічного волокна на органічне. Це діється при допомозі одротного барабанчика. Одержаний у той спосіб продукт можна уживати до тканин сам, або змішати із природною вовною чи шовком.

КАВА.

Філіжанка кави (150 цнт.) має 22 г. кофеїну. Кофеїнова кави має 8,8 мгр. кофеїну. Філіжанка кави „Гар“ має 3—3,5 герба мате 10, чаша зернистої кави 75—100 мгр. кофеїну. До кави кави переходить 75—80% всієї кофеїни, що міститься в сирому продукті.

175 РАЗІВ ДАЛА СВОЮ КРОВ ДО ПЕРЕЛИВУ.

В Ле Ман у північній Франції відомий недавно 51-літній жінку, вдовцю, яка в багатьох випадках останніх літ урятувала життя. За час останніх дев'яти літ віддала вже безкорисно свою кров до переливу 175 раз. Це мабуть справжній рекорд скількості трансфузій і без сумніву рекорд жертвенності.

Хто щадить — той буде.

Безсумніву найбільш позитивною рисою людини є її нахил помножувати думки й матеріальні надбання, себто бути продуктивним в найширшому розумінні цього слова і такою людиною з таким нахилом є повноваріант і корисною одиницею для загалу. Нам треба знати таку людину найчастіше по тому, що вона щось організує і справді буде. Зрозуміло, що в кожній праці таких людей: і в приватному виходить щось нове й корисне, і в громадській. Найбільші генії людства у всіх діях виявляли себе, як будівничі: мудрі винаходили й установили нові правила, винаходили нові ліки, прилади, машини, мистецтва й творили великі твори, геніальні вожді установляли нові закони, які протривали століття та й конкретно будували: нові держави, водопроводи, величаві будівлі, мости, вали багні і т. п. І кожний із нас, громадянин і громадянин свого народу, повинен вважати себе як творчий і будівничий у своїй діяльності. Наші кооператори, комуністичні словці, організатори, діячі, та й учні школи — це все будівничі, бо своєю працею створюють щось нового в загальні надбання. А це єдиний звичайний громадянин стає великим діячем у найзагальнішому значінні, коли він матично щадить, складаючи ощадності в різних банках, бо ці ощадності посередом загального розбудови моральних і матеріальних дібр рідного загалу. Станьмо-ж усі громадянами через ощадність у своїх Установах!

3 театральної селі. Ми, невідіючі драм, гур-
"Офійка" фарсу Мольєра "Графиня Калупидзе". Я
одиноких акторів роль на перший план виби-
Чужоїмова, що без вади відгравала ролю княгині
Чужоїмова. Невже грав п. Ч. Гра Давид К. З. і П. буд-
шила краще, ніж були менше шаржували, що не
аж надто жарко. Ресла акторів несподі-
жувала з більшим чи меншим успіхом. Та проте
кміт гра подобалась, а смішні ситуації фарсу ви-
жували сльозки сміху. Публіки збралось пів селі,
на жаль, не може бути анікого до дальшої праці
одних есентів театр. заможність. А ще, бо з мій
лих опрацьовані таланти.

Б. Л.

ВОВНИ ШОВКИ І ІМ.на весняний сезон дешево і добре кушит в по-
новідкриті льокало у фірми**РОЖА БОТВІН**
Львів, Боїмів 9.**ТОВМАЧ.**

Гостина українського театру ім. Тобілевича в Тов-
мачі. В часі від 3—9 травня ц. р. театр відіграв такі по-
си: „Орфей у пеклі“, „Лісова пісня“, „Невольник“, „Ор-
фей“ і „Отаман Пісня“. Репертуар театру дуже до-
бре підібраний. Можна злимавати дитині пам'яті щодо
„Лісової пісні“, де будова акції і навіть гра артистів
наздо демонструє на чорні та на білі аранжування для шир-
шого загалу. Зате „Орфей“ та „Отаман Пісня“ своєю
сучасною-нахальною тематикою та мастовською грою ар-
тистів робили найбільше враження. Чи не була би
більше враження, а навіть матеріальна користь дати
такі п'єси, бо більшість селян, навіть по містечках при-
малі фермерів публіки. Тоді жим національно-ви-
тровою праці можна би чимало вплинути на піднесен-
ня мастовського рівня наших сільських аматорських
гуртків. Бо ж мастовська гра усіх артистів з режисе-
ром Бенцатом на чолі — це негов приналежна зробо-
ка спеціально школи.

Аж тепер будують... В лні 26. лівня ц. р. основано
в Товмачі кооперативу Народний Дім. Головною цілю
кооператива є побудувати Народний Дім в Товмачі.
Хочемо вірити, що віддані комітетом відомі у справі
будови Нар. Дому та виномачення Надирною Радою У-
правління кооперативів — вже наразі закладають будову
Народного Дому, яка тягнеться ще ажоред війни. До-
сі все радилось та говорилось про будову. Від тепер
слід заступити до свого діла. Треба в першу чергу в
самім Товмачі стигнути від кожного, по його мате-
ріальній саромості відповісти скільки уділіть та запо-
сигувати саму будову. А тоді наповне пілий повіт пі-
де з поміччю в цій такій важкій праці. Народний Дім у
Товмачі: це не лише кончина суспільна мастова потре-
ба українського громадянства, але це передовсім до-
брий показник великої національно-громадської вартос-
ти. Тому до діла!

Ідемо вперед. Повітова кооперативна альянта від-
булася в Товмачі 11. 5. ц. р. Заступлених було 28 кооп-
ератив. Представники ОСУК в Станіславові реферу-
вали справу організації, збут с. г. продуктів та жи-
виль. Слід помітити постанову кооперативного прово-
ду, платити нагаданню меншу ціну за продукти гіршої
якості, як нап. ціна за брудні лілля є 20% вище від ці-
ни за чисті лілля. Дам багато можна помігти Товари-
ству „Сільський Господар“ в його праці над поправою
якості с. г. продуктів, бо громадський аргумент промов-
ляє до персоналія навіть найменше свідомого ріш-
ення. Також рішення брати від рішачів всі господар-
ські продукти в коопі і аж по їх продажі платити за
ені рішачам чимало припиниться до кооперативного
освідомлення українського громадянства. Коміссю
продаж поможуть кінець тому болемущу, що його
директор кулі приватні кулі, які хоча на словах обі-
щували вищі ціни за с. г. продукти, як їх платять кооп-
ератив, то на ділі номінально використовували на-
шого хлібороба.

Перешиджують у господарській праці. В цілім
товмачімі повіті розповсюджено Філі та Кружки Союзу
Українок. У відділенні забрали всі ділові книжки, в де-
лях навіть і такі книжки, які зі Союзом України не
мають нічого спільного. Так нап. у Острогозівці в А.
Пудил забрали записки до конкурсу пташиничих го-
сподарств і цим перешкоджують у веденні корисної го-
сподарської праці. Хотіли також забрати у члена у-
правління Райфайзівки М. Кузюка в Стриганиці ділові
книжки кооператива, оскільки на його енергійний про-
тест відступили від свого заміру.

**Приготування до вистави пєси Черкасенка „Казка
старого млина“.** Згадану пєсу режисерує ц. Ситов-
ський, відомий український сценічний артист. Всі ролі
обладнані найліпшими силами, які має Товмач до ди-
люцій. Тому треба сподіватися, що пєсу добре віді-
грають. Українське міщанство Товмача і навіть члени
аматорських гуртків з поближніх сіл повинні лича-
численніше зявитися на виставі, яка відбудеться 29.
травня ц. р. і цим дати доказ, що уміють лислід оціни-
ти пєсу самостійно праці наших албних місцевих
акторів, а особливо праці сениора сценічного мистец-
тва ц. Ситовського.

ДЕЛЯТИН.

Повітве ювілейне Свято Просвіти в Делятині.
Дні 8. травня ц. р. Делятинщина зложилла покляти Ма-
тері-Просвіти в 70-літній Ювілей її праці. Свято відбу-
лося заохом Філі в сільській читальні „Просвіти“ фі-
ліальної округи. Програму святкуванням сільською округою
і обмежло повітве староство в Надвірній, яке заборон-
ило похід вулицями Делятина, зауровання в від-
слоненні пропагандистів таблич, яку Філі вже замов-
ила в Києві. Пропам'яну табличку з написом „Ма-
тері-Просвіти в 70-ліття її праці — Делятинщина — 8.

У. 1938“, у гарному виконанні І. Кузьмича, примішено
лаш перед сцену підчас Святкової Академії. Далі ста-
роство обмежло участь у святі лиш до одного відпо-
ришма в кожній читальні „Просвіти“ філіальної округи
та до одного відпоручника від інших устанав а
осімом у Делятині. Скоршу староство аказало також
участь хорів і оркестри читальні. Щобло по усім ви-
слоненні делегати Філі, староста згодився на створен-
ня філіального хору а членів „Просвіти“ і довж перед
святком, на участь читальної оркестри а Яремча. В
год. 9.30 рано, в місцевій церкві відбулася святкова
Служба Божа а панахида за померлих членів „Просві-
ти“, а цього привою виход о. Захарій Золотий сказы
коротку проповідь, в якій підкреслив потребу виконанні
просвітної праці на основах християнсько-католицької
моралі. „Боже Великий, Творче Всесильний“ і панахи-
ду відспівали хористи, що ахалися а округи. По во-
гослуженні не ажаючи на дощ, вулиці міста зорили-
ся ризкобароними стрийми соняш, що прибули на Свят-
ковну Академію. По переведенні сільської проби хорів,
оркестри а декляції, в год. 3.30 попол. почалася
Святкова Академія а селі „Народильної читальні“ —
відспіванням піснй „Просвіти армія іде“ під дир. Івана
Кабарієвського. Голова Філі д-р О. Назаровський у ово-
лому вступному слові подав до відомо причини зміне-
вої програми свята, привітав делегатів і учасників та
підкреслив вагу хвилі, в якій Делятинщина відча-
глибовий покля Матері-Просвіти за її 70-літню праці.
Після відчитання привітів від місцевих та довколишніх
устанав відбулася хорова продукція, на якій оклялися
такі пісні: „Воскресіння давнй“, „До лав Просвіти“,
„Осьце Просвіти“, „У гору стиг“, „Кринос“, „В гаю
при Дуваю“, „Не гутй нам голов журбою“, „Колоси-
ся зноу“ і „Простуєм шляхи“. Пісні відспівав хор фі-
лілі у складі 100 осіб, під проводом Івана Кабарієвсь-
кого, Матвія Дули, Якова Берника і Григорія Лукова.
Хор, що виконив велику сцену по береги, виглядав
імпозантно і виконанням пісень викликав лияйкраще
враження. Після Академії виголошено такі декляма-
ції: „Казка про волити“ Ю. Шкунельяка, Маруса О-
нуфрак а Дори, „Не хизайте вище прапору“ В. Лешко-
во, М. Бахмат — Делятин, „Народе мій“ (архолог до
„Мойсей“) І. Франка, Матвій Дула — Делятин і „Про-
світи“ В. Антоновича — М. Савчук а Ворохти. Всі декля-
мації були виголошені з повним зрозумінням твору і
декляматорським хистом. До цього вислуду припини-
ся чимало конкурсу декляматорів, що поперали свято,
так що зі згошюваних 15. декляматорів (ок) вибрав 4
найкращих. Зокрема атракцією Академії був сольоспів
арт. Михайла Голинського (аккомп. форт. П. Голин-
ської), який у двох вступних відспівав: „Гетьманів“
муз. Лисенка, улюблену пісню Довбуша записаву
В. Балтаровичем „Чорна змра в позонній“, а надатка-
ми пісню „Ой вербо, вербо“ і „Засулуй трембіто“.
Оркестра чит. „Просвіти“ а Яремча відіграла в умі-
ним, під проводом Степана Назука: „Просвітляський
марш“ Н. Ніжанивського, „Козацький“ В. Кудрика і
„Острелецький вальс“ Я. Ващука. „Кінцеве слово“ ска-
зал секретар Філі Дмитро Федик, який теплими зор-
ушливими й бадьорими словами подзвужав делега-
там усіх місцевостей Должні Проту та всім учасникам
свята за співпрацю та участь і заохотив до дальшого
непоширеного амагання під прапором „Просвіти“. Юві-
лейне свято закінчилось відспіванням національного
гимну і щобло в год. 8. вечором учасники розійшлися
підбадьорені немешче яким найбільшою програмою
Учасник.

Алькоголь вироджує раси й веде до загибелі**Спорт.****ПРОГРАМА НЕДІЛЬНИХ ЗМАГАНЬ У ЛЬВОВІ:**

ГРИЦЕ ПОГОНІ: год. 3. попол. Змагання за мис-
тество А-ляси: УКРАЇНА І В — ЧОРНІ І В.

ТАМЖЕ: год. 5. пополудні змагання за мистецтво
Окружної Ліги: УКРАЇНА — ЧОРНІ. Україна висту-
пить у складі: Василь, Міхальш, Воробець, Цимбала,
Кравецький, Король, Тихолі, Скодєнь ІІ, Мильш, Бо-
гурет, Гомовський.

ЦИТАДЕЛЯ: год. 5. попол. мистецтво Ц-ляси.
ЗОРЯ — ПЕС.

ГРИЦЕ ПРИ ВУЛ. КЛЕПАРІВСЬКІЙ: год. 5. по-
пол. мистецтво Ц-ляси СТЕП — ЛУГ.

ГРИЦЕ БІЛОГО ОРЛА: год. 5. попол. Мистецтво
квіторі УКРАЇНА — БІЛИЙ ОРЛ.

На правічній:

РІНО: мист. А-ляси Отшель — Пролом.
ПЕРЕМІНИЛЬ: мист. А-ляси Сль — Ляги (Ко-
рєво).

БОРИСЛАВ: мист. А-ляси Дністер (Самбір) —
Кадля.

НАДВІРНА: Мистецтво Б-ляси Веселд — Дроу
(Коломия).

МЕДИКА: мист. Ц-ляси Веселд — Стиселд (Мо-
стисла).

ДОБРОМІЛЬ: мистецтво Ц-ляси УСР — Брига-
да (Медика).

ГЛАДКЕ ЛИЧКО

завдячуватимете

ТОВАЛЕТОВИМ МИЛАМ

„ЦЕНТРОСОЮЗУ“**КОМУНІКАТ РАДИ К. Л. Н. Ч. 1/28.**

Рада К. Л. Н., вибрана загальною Зборною 8. ц. м. уконтитувалася в той спосіб: голова: інж. Орест Клауфас, І. заст. голови: інж. Вол. Романюк, ІІ. заст. голови: інж. Богд. Рак, І. секретар: інж. А. Ільницький, ІІ. секретар: п-а Галя Коритко, гол. Ром. Остримський, орг. реф.: Вол. Слито, сценар. інж. Богд. Павлюк, прес. реф.: м-р Богд. Назар, м-р здоровля: д-р Мих. Сайкович, члени Ради: м-р Падот зі Стрия, м-р Мир. Утриско а Турки а Ст. а ступинки: п-а Мир. Машкевич, Мих. Стриво, Богд. Ковшєвич. Контрольна Комісія: голова: інж. Андр. Палія, члени: дир. В. Пальєв, д-р Лукашєвич, а ступинки: інж. В. Омишєвич, Вол. Маркус.

Адреса Клубу: інж. Орест Клауфас, Печерск
ч. 58 а.

Нові книжки й журнали.**ЖУРНАЛИ.**

МОЛОДІ ДРУЗІ. Ілюстрований журнал для мо-
льської дітвори. Рік ІІ. Ч. 4. Київ, 1938. Львів.
ВОГНІ. Ідеологічний журнал нового змісту.
Рік VII. Ч. 4 (74). Київ, 1938. Львів.

ВИМИНАЙ ІНШИХ З ЛІВОГО БОКУ**Театри.****Великий Театр:**

Неділя, 22. 5. год. 3.30 попол. „Роз-
Мірі“, год. 8. веч. „Місто в Ноган“.
Понеділок 23. 5. год. 8. веч. „Все вір-
ний“.

Театр Ріжнородности:

Неділя 22. 5. год. 5.30 попол. „Леско-
душна сестра“, год. 8. веч. „Травни
предлі“.
Понеділок 23. 5. год. 8. веч. „Травни
предлі“.

**Український театр дир. Йосифа Сте-
дника (сєніора).**

ЖОВКВА:

22. 5. Силья квіте.
23. 5. Казка старого млина.
24. 5. Чорноморі.
Потім іде театр до Камілля і Род-
доя.

**Український Нар. Театр ім. І. Тобі-
левича.**

ПІД АЙЦІ:

22. 5. Невольник.
23. 5. Орфей у пеклі.
24. 5. Лісова пісня.
25. 5. Процес Марі Деган.
Театр через міста Бережани, Ратан
і Галич прямує в гори.

**Український Народний Театр ім. М.
Садовського.**

МЕЛЬНИЦЯ.

22. 5. Мазепа.

БОРШЧ:

23. 5. Гетьман Полуботок.
Концерт козарів-бандуристів під
густинним проводом Волод. Шуля.
22. 5. Неварія.
23. 5. Яворіч.
2. 6. Городок.
Турне під адм. Степаном Шинь

КІНА.

АПОЛЬО: „За засланом“.
АТІАНТИН: „Дочка Шалган“.
БАЛТИН: „Роз-Мірі“.
ВАНДА: „Наступ на саятану“, „За
мозолости“.
ГРАЖИНА: „Синіца Африканська“.
ЕВРОПА: „Норес“ за ос. Родан-
тін.
КАСІНО: „Восьма жінка Саломе-
дого“.
КОМЕРНИК: „Інститутка“ (д. Дідух).
МАРУСЕНЬКА: „Пострах Давид Ді-
ду“ та „Просвітля грім“.
МЕТРО: „Сісі“, „Поворот Фран-
циска“.
МІРАЖ: „ІІ найблизша поміч“.
МУЗА: „ІІ перший бал“.
ПАЛІС: „Музика для тебе“.
ПАКС: „Нарєний курієр“.
РАІ: „Шанс а телекомуніст“ і де-
во Ондра.
РІЯЛЬО: „Косовський атрак“.

М. Фрайліха
Львів, вул. Городицька 35.
там нія гарантією вістане міськвій
близько, або всі гроші назад.

